

Milan, pro všechny. Pětašedesátiletý, kostkovaně flanelový vdovec, v chladných měsících zapnutý ke krku, za tepla uvolněný na dva až tři knoflíky.

Příbuzenstvo ho takovými košilemi zásobuje často. Bývají odměnou, neboť Milan je řemeslně zručný, pro rodinu by se rozdál – jen lehce vyvádí z míry tím, že on sám neděkuje. Za nic a nikomu. Váš darovací akt nabere charakter pingpongového míčku, který nenašel protihráče; chvíli poskakuje po podlaze a pak se odkutálí do kouta. Možná tím směrem sklopíte oči, ne však Milan: Ten stále civí jen na vás, nemrká, a tak zvláštně, trhaně se uculuje. Cukají mu koutky úst, přičemž převažují stahy do neutrálního, až neživého výrazu.

I dnes to udělal. Možná je nás tady na sešlosti o jednoho víc.

